

ham op i Ansigtet. Han følte i dette Øjeblik noget af den samme Afgrundsrædsel som dengang, og han maatte tænke paa Asmus og hans Advarsel — den kloge Asmus, der syntes saa hareøjjet og vindig men var en Seer!

»Naa ja — saa maa jeg altsaa henvende mig til en anden,« sagde han. »Til Skolelærer Hansen f. Eks. Eller mener De, at ogsaa han maaske vil have Betæneligheder?«

»Det skal jeg ikke videre udtale mig om. Jeg vil blot sige, at dersom han skulde spørge mig tilraads, vil jeg naturligvis paa det bestemteste fraraade ham at gøre sig til Antikristens Ærendsvend her i Menigheden.«

Nu blev det Torben for meget. Nu vilde han af med den Mand. Han taalte pludselig ikke længer Synet af ham, og den stramme Bondelugt af Stald og Tobak og gammel Sved, der altid havde været ham til stor Plage, følte han nu ganske uudholdelig.

»Jeg har altsaa ulejlighet Dem til ingen Nytte, og det er jo saa ikke værd at forlænge Samtalen. Jeg antager, at den maa være lige saa pinlig for Dem som for mig. Jeg ønsker dog endnu at sige Dem dette, Pastor Vestrup: jeg forstaar jo meget godt Grunden til Deres Holdning. De kan ikke tilgive mig, at jeg ikke har ladet mig begejstre for Deres Livsanskuelse, og nu skal hele Sognet straffes i den